

Přepis scénáře k rozhlasové reportáži: paní Eva Jourová, roz. Nestávalová

ZŠ nám. Curieových 2, Praha 1

1. vstup:

Dostaly jsme příležitost vyslechnout příběh paní Jourové – Nestávalové, která před sedmdesáti lety chodila do stejné školy na Starém Městě pražském, jako my. Nahrávaly jsme ve Valentinské ulici v Praze, ve stejném domě, kde se tenkrát vše odehrávalo. Těžká doba po II. světové válce a padesátá léta, o kterých jsme my neměly ani tušení. Poprvé otce viděla, když jí byly čtyři roky.

Pamětnice:

To jsem ho znala jenom z fotografií a to byl takový černvousý pán. On stál opřený tady o to bílé a vím, že jsem stála proti němu a říkala jsem: Ty seš opravdu můj tatínek? Poněvadž já jsem nevěřila, poněvadž to bylo hrozný, jak vypadal...

2. vstup:

Byl to on. Milovaný táta. Ale mnoho si ho neužili, jenom tři roky. Po únorovém převratu v roce 1948 pozavírali komunisté mnoho lidí. Ptaly jsme se paní Jourové, jak na to reagovali jako rodina, jestli měli strach?

Pamětnice:

No tak ne, ne, ne, neměli. No tak my jsme vždycky vyrůstali, že tatínek má pravdu.

3. vstup:

Doktor Nestával byl členem strany Národní socialistické, v jejímž čele měly v budoucnu stát jen loutky, lidé poddajní. A tak si pro něj také přišli.

Pamětnice:

Takže ráno v pět hodin nebo v půl pátý tady zazvonilo a sem vtrhlo, ja nevím kolik, hrozná spousta lidí. Mohlo jich být asi deset – dvanáct lidí se zbraněma. Ulice byla celá zašpérovaná. No bylo to... babička s dědou, ty říkali, že naposled viděli tátu, jak přechází ulici, jak ho vedou...

4. vstup:

Otce paní Jourové odsoudili v procesech s Miladou Horákovou na doživotí. Bylo nám těžko u srdce a zeptaly jsme se, jestli je mohl v té době někdo potěšit, jestli se mohli někomu svěřit?

Pamětnice:

Ne, my jsme byli vychovaní, to už bylo taky z německý doby, kdy jsme začali trochu chápat, že vlastně se prostě nesmí povídat to, co se děje doma, že se nesmíme bavit s lidma, cizíma že by to mohlo uškodit tátovi, protože skutečně převracelo se. Když jste řekla A, tak řekli pak, že jste řekla B.

5. vstup:

Za dalších 14 let, až do amnestie, mohla tedy malá paní Jourová poznat řadu věznic, kam jednou za půl roku jela na návštěvu. Valdice, Leopoldov, Mírov...

Pamětnice:

Mírov se mi vždycky hrozně líbil.

To je hrad, to je pevnost, prý za Marie Terezie, a tam snad byli vojáci a pak to bylo taky vězení. A to byl hrad, kterej vypadal z dálky jak z pohádky. S takovýma věžičkama, no přesně jak z pohádky. To bylo na Moravě za Mohelnicí, za Zábřehem.

A vím, že jako z dálky se mi líbil, ale zevnitř to bylo hrozný, tam byly třímetrový, třímetrový zdi.

6. vstup:

Tak bez táty, bez peněz, jen s pomocí několika přátel, žil ale zbytek rodiny v čele s maminkou statečně dál.

Pamětnice:

A on taky říkal, že to bylo jediný, co ho strašně drželo celý ty léta, že věděl, že má zázemí, že věděl, že má rodinu...

7. vstup:

Když jsme se potom ke konci vyprávění ptaly, kdo byl nebo kdo je vzorem v životě paní Jourové, nepřekvapilo nás, když řekla: TATÍNEK